

tijd" gaat hij voort »lijd ik aan deze krankzinnigheid — wanneer zij dezen naam mag dragen — dat ik, evenals er eene groote menigte autografen van keizers, koningen en vorsten in mijn bezit zijn, ook die van de eersten in de letterkundige wereld verzamel.»

Hij doet dit tot eigen uitspanning en verkwikking, tot prikkel voor zijne zoons enz. enz. — ieder vult wel aan wat ik hier weglaat.

Dat Merula zich zelf en de wereld niet bedrogen heeft, toen hij zoo hoog opgaf van zijn ijver in het verzamelen, blijkt ten overvloede nog uit de lijkrede, in het jaar 1607 te Rostock door Prof. Joh. Kirchmann gehouden, waarin hij wijlen zijn Leidschen ambtgenoot niet alleen een levende (wandelende) bibliotheek noemt, maar ook verzekert uit zijn eigen mond gehoord te hebben, dat hij over den toestand der Nederlanden en den Spaanschen oorlog omstreeks 36,000 papieren en stukken deels gedrukt, deels in handschrift verzameld had (1).

Het verraadt misschien weinig eerbied voor een Leidschen hoogleeraar, wanneer ik eene schepping van Klikspaan geestig brein naast hem plaats, maar — het profane woord moet er uit — Chrisje uit het 7de hoofdstuk der *Studententypen* staat mij steeds voor oogen: dan zou het verschil tusschen dezen liefhebber en verzamelaar van handteekeningen (niet onaardig ook van Scriverius) en onzen Merula slechts hierin gelegen zijn, dat Chrisje de stukken verbrandde en de handteekeningen bewaarde, terwijl Merula, ook beet genomen, het geheel niet slechts bewaarde, maar zelfs uitgaf.

Doch ik gevoel, dat er andere en betere gronden gevorderd worden, om deze gewaagde stelling, al kan ik

---

(1) De rede, aan Oldenbarnevelt opgedragen, is te vinden achter de bovengenoemde uitgave.